

SANITAT PÚBLICA: GARANTIA DE QUALITAT

L'STSPV-IV,
contra la privatització

N.º 8. Maig 2002

**STSPV
INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-Iv)**

Director: VICENT ESTEVE
 Consell de Redacció:
 RAFAEL REIG, JESÚS DE LA MUJELA,
 DAVID VICENT, SALVADOR BALLESTER
 Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
 Redacció: RICARD FREIXES, MANUEL MARPÓN,
 MARISSA REIG, FRANCESC FERRER.
 Disseny i diagramació:
 JORDI BOLUDA
 Revisió lingüística:
 JOSÉ OROZCO

Administració, Redacció i Publicitat:
 Juan de Mena, 14, baix. 46008 València
 Tel. 96391955. Fax: 963924334
 correu-e: alliolli.stepv@intersindical.org
 http://www.intersindical.org/stepv
 Imprimeix: Bronte Graf, SL
 Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
 Tiratge: 3.000 exemplars
 Dipòsit Legal: V-807-2000

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 Alacant.
 Tel. 965 985 165.
Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi.
 Tel. 966 540 602.
Alzira: Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 Alzira.
 Tel. 962 400 221.
Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló.
 Tel. 964 269 094.
Gandia: Sant Pasqual, 13, 1º - dta. 46700 Gandia.
 Tel. 962 950 754
València: Juan de Mena, 18. 46008 València.
 Tel. 963 919 155.
Vinaròs: Av. de la Llibertat, 4-5é. 12500 Vinaròs.
 Tel. 964 269 094.
Xàtiva: Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 Xàtiva.
 Tel. 962 283 067.

Ens sobren els motius

La política econòmica, social i laboral del Govern central -i del de la Generalitat- ha continuat el seu gir a la dreta, desmuntant cada vegada un poc més el precari estat del benestar de què gaudíem. Els treballadors i treballadores de la sanitat pública, a més, tenen motius propis de sobra per a mobilitzar-se contra la política del Govern; la pèrdua progressiva de poder adquisitiu, clar, però també l'absència de compensació per la congelació salarial de 1997 o les mesures contràries al sector públic, concretades en privatitzacions, precarització de l'ocupació o deteriorament general del sistema sanitari públic. ¿Què dir de la situació de la Conselleria de Sanitat?. Amb una Oferta d'Ocupació Extraordinària que té la virtut de no agradar a quasi ningú, amb una borsa de treball que fa aigües, unes condicions laborals cada vegada més degradades i per si faltava alguna cosa, una voluntat negociadora absolutament nula per part de l'Administració. I ara, un projecte de Llei d'Ordenació Sanitària que s'hauria d'anomenar millor de la "privatització de la sanitat pública". Conseqüentment amb el nostre model sindical, us anunciem que el Sindicat convocarà una ronda d'assemblees per a debatre sobre la convocatòria i decidir si cal que convoquem la vaga general. Siga com siga, considerem imprescindible que els processos negociadors que s'enceten abans o després de la vaga siguen gestionats pels treballadors i les treballadores, que han de ser consultats i participar en la presa de decisions.

sumari

3. "Externalitzar" és privatitzar
L'Administració preveu la gestió privada de determinats serveis
5. Més abusos en les borses de treball
CSIF trenca la unitat sindical a la Comissió de seguiment
8. Serveis d'urgència
La conselleria opta per la integració en Atenció Primària
10. Oposicions sota sospita
12. Marginats a la nostra terra
13. Allipebre

'Externalitzar' és privatitzar

Es acords de les meses sectorials del 18 de desembre i de 18 de gener no constitueixen únicament el punt de partida per a l'Oferta Extraordinària per a la Consolidació de l'Ocupació, perquè també ho són per a la privatització indiscriminada dels serveis generals.

Jesús de la Muela i Pellicer. STSPV-lv

Ja tenim la convocatòria d'una oposició "extraordinària" per a la sanitat al País Valencià. "Extraordinària" va entre cometes perquè evidentment ho és, perquè és una cosa tan estranya que se'n surt d'allò què, per a molts de nosaltres, hauria de ser normal. Alguns desitjariem una certa normalització en l'accés i la mobilitat als serveis públics sanitaris valencians, que amb una freqüència "normal" —cada any o cada dos— n'hi hagueren oposicions; que amb certa freqüència —un any, màxim dos— n'hi hagueren concursos de trasllats; que regularment —cada any, màxim cada dos— la gent que busca feina a la nostra Administració poguera accedir-hi; i que la gent que hi treballa poguérem promocionar-nos dins l'empresa.

Per una deixadesa i desinterès ofensiu per part dels nostres mandataris actuals hem arribat a la situació, per exemple, que des de l'any 1994 —ja ha plogut— no se n'ha convocat cap altra oposició, amb tot el que suposa d'atròfia d'eixos sistemes d'accés i mobilitat.

Però no és eixe el motiu d'aquest article. Anem a centrar-nos en un aspecte de la convocatòria extraordinària: els nostres gestors, com aquell qui no vol la cosa, s'han deixat en el tinter algunes categories en les quals caldria oferir treball. Sense adonar-se'n, s'han oblidat de convocar places per a personal de manteniment, bugaderia, cuina o telefonistes, entre d'altres. És a dir, ningú no podrà optar a treballar a qualsevol d'eixes professions en la nostra empresa, perquè no se n'ofereix de treball. L'explicació textual dels nos-

tres mandataris és que "són susceptibles de modificar el seu model de gestió". No cal reflexionar molt per completar la seua idea: eixos serveis (el manteniment d'un hospital, per exemple, la cuina o les centraletes de telèfons) poden gestionar-se d'una altra manera. Si no és d'una manera pública, quina pot ser? Perquè, ara per ara, tan sols se'n coneixen la pública i la privada. Evidentment, amb els darrers resultats electorals en aquest Estat, n'hi ha una "majoria absoluta" de gent que comparteix la manera de veure el món de les persones que ens governen. Després de tot, quina falta fa una cuina per subministrar menjars a un hospital, quan hi ha empreses, "externes", que poden fer-ho? —"externalitzar" és l'eufemisme utilitzat en aquests casos per evitar dir "privatitzar": això encara sembla que no té bona premsa, pel que es veu—, per què mantenir un personal, públic, d'electricistes, mecànics, etc, per atendre un hospital, quan això ho poden fer empreses "externes"? El futur és fàcil d'endevinar: un hospital, per parlar tan sols de l'atenció especialitzada, pot reduir-se en uns anys a uns metges i metgesses, un personal d'infermeria i tres o quatre categories més, les estrictament imprescindibles, auxiliars. Després de tot, de què es tracta en un hospital? De curar malalts. La resta de feines poden "externalitzar-se". Per què? Per una senzilla qüestió de sensibilitat (i valors): si s'està per allò públic i per estendre la majoria de serveis possibles a la majoria de la població possible, d'una manera igualitària i de quali-

tat, es fa un tipus d'apostes; si s'està pel benefici particular (privat) s'en fa un altre. A la gent que potser opina que "la sanitat està malament" i que "n'hi ha que fer alguna cosa per a què funcione millor" jo li diria que no qualsevol cosa val i que, si ens desentenem i deixem que el que governa faça el que vulga, ens exposem a tornar als temps en els que s'ens enganyava "des del poder", s'ens manipulava i uns quants es feien amb allò de tots.

El PP està fent-ho bé: llença un globus sonda i, segons les reaccions, actua. Deixa d'oferir uns determinats llocs de treball i comenta per "lo bajini" que "son susceptibles de gestionarse de otra manera". Si ningú no fa res, el següent serà concedir l'explotació d'eixos serveis a empreses privades, prèvia la corresponent amortització i reconversió de places (destrucció de treball públic). Les empreses s'enriquiran ràpidament, els altres passarem gana i la qualitat del servei, segurament baixarà; perquè el que prima és el benefici.

El Partit Popular suposa, senzillament, una erosió dels serveis públics, una erosió que resulta quasi imperceptible en el dia a dia, però que dibuixarà una realitat totalment diferent si li donem temps, una realitat en la qual el mal que s'haja fet pot resultar irreversible.

I no oblidem una última cosa: a favor de la iniciativa dels nostres governants —una iniciativa que ignora uns 3.000 llocs de treball als serveis sanitaris públics valencians— han votat tres sindicats, tres agents socials: SAE, CSIF i CCOO.

El Ministeri de Sanitat fa públic un nou esborrany d'Estatut Marc

Preguntes sobre la carrera professional

*D*esprés d'una llarga temporada al calaix amb el beneplàcit de totes les organitzacions sindicals, amb excepció del STSPV-Iv, es reprèn la negociació de la Carrera Professional com si fos la panacea que ha de resoldre tots els problemes. En aquest article es fa una breu anàlisi de la proposta i dels arguments que la fonamenten.

Rafael Reig i Valero, STSPV-Iv

En febrer s'ha conegut el tercer esborrany sobre la carrera professional que prepara l'Administració. Un document que, sense diferir massa dels anteriors, estableix un sistema de carrera professional de sis nivells, aplicable únicament a personal sanitari facultatiu i no facultatiu, amb una vinculació estable com a personal estatutari, que voluntàriament manifeste la seua adhesió a aquest nou model retributiu.

El pas d'un nivell al següent ve determinat per la permanència mínima de sis anys en el nivell immediatament inferior i per la consecució d'una sèrie d'objectius assistencials, docents i d'investigació. Per la redacció del document, on no estan especificats els objectius, es desprèn que la formació i la investigació no són determinants pel canvi a un nivell superior, però sí ho és la consecució dels objectius assistencials i, a més, en tres dels sis anys de permanència obligada en el nivell.

La vessant retributiva d'aquesta proposta es concreta en un complement de carrera professional, amb una quantia mensual fixa i consolidable vinculada al nivell de la carrera i una part variable, denominada "grau d'implicació professional", que oscil·la entre el 0 i el 200% del complement de carrera professional en funció de la consecució d'objectius assistencials anuals. Tot el sistema retributiu estarà supervisat i acreditat per una Oficina de Valoració i Desenvolupament de la carrera professional que dependrà directament de l'Agència Valenciana per a la Salut i per unes comissions d'àrea que

s'encarregaran de proposar l'acreditació de nivells i graus d'implicació. Aquesta és en síntesi la proposta de l'Administració de carrera professional, un nou model retributiu que té com a objectiu estimular, mitjançant incentius, la implicació, la participació i la coresponsabilització del personal en la prestació d'un servei sanitari de qualitat.

Per a l'STSPV-Iv, és absurde endin-sar-se en un estudi detallat de la proposta sense fer una anàlisi de les causes que ens duen a la situació actual i que, en opinió de l'Administració, justifiquen la carrera professional. Històricament, els treballadors i treballadores de la sanitat pública han demostrat una implicació extraordinària amb l'exercici professional i una clara consciència de servei públic. Uns trets que han sigut els veritables motors del nostre sistema sanitari, amb independència de les èpoques, de la disponibilitat pressupostària i dels gestors de torn que amb més pena que glòria han dut les regnes de la sanitat.

Però, sembla que en la actualitat la vocació i la dedicació abnegada han donat pas al deserció, la desídia i la manca d'interès, o el que és el mateix, a diferents graus de "estar cremat" o "síndrome de burn-out". Aquesta situació repercuteix sensiblement sobre qualsevol iniciativa organitzativa o assistencial de l'Administració que sempre entropessa, en el millor dels casos, amb un mur d'indiferència o amb l'oposició frontal si els ànims no estan per a experiments. La solució per a

l'Administració és senzilla: qui col·labora cobra, qui no, pa i aigua. Aquesta visió minimalista de la solució és un exercici depurat de cinisme si no va acompanyada d'una valoració introspectiva de la situació. És lamentable que el mateix que ara proposa estimular la implicació dels treballadors i treballadores del sistema sanitari haja consentit durant anys i anys que la precarietat laboral siga una institució; que la provisió temporal de llocs de treball es faça "a cop de punt 1.4"; que la mobilitat voluntària siga inexistent; que la jornada setmanal obligatòria siga de 48 hores; que les retribucions d'aquest col·lectiu siguen les més baixes de tota la Funció Pública; que la formació i la investigació depenguen totalment i absolutament de la predisposició del personal. Però, el més important és que darrere la parafernàlia de plans grandiloqüents, estiga ordint-se el desmantellament de l'ordre actual del sistema sanitari públic.

L'STSPV-Iv, està convençut que si la participació i l'interès del personal passa per hores baixes no és per l'absència d'una carrera professional, sinó per la degradació progressiva de les condicions laborals i retributives, per la manca de participació i democràcia en la gestió i per la degeneració permanent del propi sistema sanitari públic. Posem fi a aquest desgavell i a ben segur es recuperarà la il·lusió i la satisfacció pel treball ben fet i la confiança en la gestió de la sanitat pública.

CSIF trenca la unitat sindical a la Comissió de seguiment

Més abusos en les Borses de treball

Rafael Reig i Valero, STSPV-Iv

El 4 de juny de 2001 el DOGV publicava una darrera modificació —després d’haver-se introduït successius canvis en la redacció original— a l’Acord que regula el funcionament de les Borses de treball de personal estatutari de les institucions sanitàries de la Conselleria de Sanitat. La Resolució, a la qual donaven suport bona part de les organitzacions sindicals, feia importants concessions a l’Administració des del punt de vista organitzatiu per tal que la borsa fora operativa. En contrapartida, la Direcció General de Recursos Humans es comprometia a aplicar de forma rigorosa el punt 1.4 de la normativa i de cessar a les persones contractades per procediments al marge de la borsa.

Arribat el moment de comprovar el grau de compromís efectiu sobre la qüestió, l’ordre del dia de la primera Comissió provincial de seguiment i control de la Borsa del 28 de setembre incloïa dotze propostes de nomenament corresponents a l’al·ludit punt 1.4, una quantitat a primera vista excessiva. Per si fóra poc, les dotze propostes es distribuïen així: cinc tècnics de laboratori, un coordinador d’infermeria d’EAP, un psicòleg, un metge i un infermer d’UCA, un metge generalista, un facultatiu especialista en anestèsia i reanimació i un auxiliar administratiu d’EAP. Totes aquestes són places bàsiques, sense relació amb el procediment extraordinari que el punt 1.4 contempla, amb la qual cosa es posa de relleu la vulneració dels compromisos adquirits. El fet que aquests nomenaments tinguen que ser autoritzats formalment pel secretari general de la Conselleria no és cap garantia, ja que el seu desconeixement o desinterés sobre les contractacions poden fer que la seua responsabilitat esdevinga un mer tràmit instrumentalitzat per determinades direccions de centres.

Comprovada aquesta realitat, només restava veure l’actitud de les

organitzacions sindicals en les votacions. Sorprenentment, totes les propostes de la Conselleria van ser rebutjades de manera unànim pels sindicats. Els representants de l’STSPV-Iv es fregaven les mans pensant que els temps de la discriminació i l’abús s’havien acabat i que per fi, com a sindicalistes podien veure els aspirants a un lloc de treball temporal sense desviar la mirada. Dissortadament, no tots els representants sindicals van actuar de manera coherent amb el seu vot inicial i de manera immediata van corregir el seu suport al nou sistema de justícia en l’adjudicació de places —insòlita fins ara en el sector— perquè era incompatible amb els seus interessos, més propis del nepotisme i el clientelisme.

El 5 d’octubre es reunia una nova Comissió amb la proposta de nomenament dels cinc mateixos tècnics de laboratori que en la convocatòria anterior. La novetat, però, és que les propostes s’aprovaven amb l’abstenció del sindicat CSIF. Pel que es veu, algunes voluntats havien sofert canvis importants en els principis manifestats en la reunió anterior. Malgrat tot, atorgant la presumpció d’innocència, encara es podia pensar que un bon raonament a porta tancada sobre la justificació del perfil específic de les places i dels candidats, haguera aconseguit que el CSIF, honestament, reconsiderara el seu vot inicial.

El 26 d’octubre, però, amb una nova convocatòria de la Comissió es dissiparen tots els dubtes. Es van proposar els nomenaments a través del punt 1.4 d’un psicòleg, dos treballadors socials d’EAP i dos infermers d’EAP. Tots cinc foren aprovats amb l’abstenció o el vot favorable del CSIF i amb el suport puntual de CEMSATSE en dos d’ells. La claredat de la nova situació i de les actituds d’aquestes organitzacions va deixar enlluernat a més d’un.

Els fets denunciats recorden la rància polèmica al voltant de la legalitat

i l’ètica de l’exercici del poder. Si la normativa que regula el funcionament de la borsa de treball permet excepcionalment a l’Administració designar candidats per a cobrir un determinat lloc de treball amb un perfil en funció d’unes condicions específiques d’experiència i mèrits, la legalitat està fora de dubte. Però una cosa és la legalitat i una altra ben diferent és l’ètica en l’aplicació discrecional d’unes prerrogatives. De fet, els tribunals de justícia han hagut d’actuar en més d’una ocasió per a corregir irregularitats d’aquesta mena.

El partit que governa la Generalitat no destaca per l’ètica en la seua gestió de personal, això és sabut de fa temps i no es tracta ara de dissertar sobre l’ètica del poder a les organitzacions polítiques. El que a l’STSPV-Iv li preocupa és que determinades organitzacions sindicals amb un presumpte caire social participen activament en el camp dels polítics amb una indefinició moral per a benefici exclusiu de foscos interessos individuals o col·lectius. Els principis constitucionals d’igualtat, mèrit i capacitat i les perspectives laborals de molts ciutadans i ciutadanes no poden ser moneda de canvi en qual-sevol hipotètica negociació o en el mercadeig de favors i compromisos tan malauradament habituals en aquests temps. Molt menys quan es tracta de sindicats que haurien de defensar els drets de la seua afiliació i del conjunt dels treballadors i treballadores.

L’STSPV-Iv no actua ni actuarà amb l’estil sindical objecte de denúncia. Assumint el principi d’independència de tota organització, l’STSPV-Iv no pretén pontificar sobre com ha d’utilitzar la representativitat una determinada organització sindical, però sí que denuncia públicament la vulneració de drets fonamentals i demana que tothom, fent ús de la pròpia llibertat, faça ús de les eines que l’Estat de Dret li reconeix per impedir la materialització de les violacions abans esmentades.

pengem les claus?

Per una regulació digna
dels desplaçaments
per raons del servei,
en vehicle propi o oficial,
dels treballadors i treballadores
de la Generalitat

sindicat de treballadors i treballadores de l'ensenyament del país valencià
sindicat de treballadors i treballadores de l'administració pública valenciana
sindicat de treballadors i treballadores de la sanitat del país valencià

FEDERACIÓ DE SINDICATS DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DEL PAÍS VALENCIÀ
INTERSINDICAL VALENCIANA

Torna l'esclavatge

En gener de 2002 es va fer públic un nou esborrany d'Estatut Marc pel personal d'Institucions Sanitàries, un document que podria ser el definitiu, un extrem que encara es desconeix. Com ja és habitual, el que es negocia al Consell Interterritorial i a la Mesa Sectorial del Ministeri de Sanitat és un misteri fins que ix publicat al BOE. I ja se sap: Quan el mal ve d'Almansa...

Ricard Freixes i Quirós, STSPV-lv

Quan jo era molt jove, al final del franquisme (aquell període que molts volen fer-nos desaparèixer de la memòria), juntament amb alguns amics compràvem ocasionalment un diari tremendament feixista i reaccionari, que si no recorde malament es deia "El Alcázar", amb la sana finalitat de fartar-nos de riure. Era tal la magnitud de les animalades contingudes en aquells fulls —i el convenciment i el pretès alligonament dels redactors d'aquells textos— que nosaltres, estudiants de batxillerat, no podíem evitar la temptació de practicar, d'amagat, la festiva lectura comunitària. En llegir aquests dies l'esborrany de l'"Estatuto-Marco Básico" elaborat per l'Administració me n'he recordat de les lectures de "El Alcázar" en no poder contindre el riure que m'ha provocat i al notar el mateix regust en l'escrit actual. Però, passada la primera impressió m'ha deixat una sensació d'inquietud, sinó de temor.

Anant a pams, i destacant solament algunes qüestions que m'han impactat d'una primera i ràpida lectura, he tingut la impressió que torna l'esclavatge. Us destacaré unes quantes "genialitats". Es planteja la mobilitat per necessitats organitzatives (art. 31) fins a dos anys a institucions, centres o unitats fora de l'àmbit previst en el

nomenament; i si és precís segons els "Plans d'ordenament de recursos humans" de forma definitiva. Magnífic!

De la carrera professional (arts. 33 i 34) seria millor ni parlar-ne, ja que es valora l'actitud (llegiu: submissió als superiors), l'antiguitat (ja inclosa als triennis) i l'activitat assistencial, formativa, investigadora o docent, que en tot cas correspondria a la productivitat i damunt, en aquest cas, no està lligada a objectius prèviament pactats. Per tant l'Administració es troba novament amb la cabuderia d'establir una carrera professional que no sap com definir i que en els conceptes que aplica es confon amb la productivitat i l'antiguitat, amén de l'"actitud", i per tant no defineix cap carrera professional.

El sistema retributiu (arts. 35 al 38) segueix mantenint uns sous base baixos i tot un seguit de complements, entre les variables dels quals es valorarà la "dedicació extraordinària". Ací s'introdueix el fet que les retribucions complementàries variables estaran vinculades als objectius programats (això sí que correspon a la productivitat), i per tant és un concepte que no pot estar també inclòs en la carrera professional. Extraordinari! (com la dedicació).

Però, la "perla" està en l'articulat (arts. 39 al 42) que parla (no

defineix) de la jornada de treball. Introdueix la jornada de 48 hores, que és el resultat de sumar una jornada ordinària i una complementària, sense definir en cap moment cadascuna d'elles. El que sí defineix és que la jornada complementària seguirà regulada per un règim distint de les hores extraordinàries. O siga, caldrà fer 48 hores setmanals al preu d'hora ordinària o, com passa actualment, si ens descuidem resultarà més barata l'hora "complementària" que l'ordinària. D'això s'en diu esclavatge: faràs les hores que jo et mane i al preu que jo vullga, però això sí, aniràs a on jo voldré i tindràs una "actitud" de total agraïment.

Potser ja és el moment de dir prou i de fer saber a la població en quines condicions ens volen fer treballar a un col·lectiu que hem de tindre cura de la seua salut, que hem de fer-ho amb bona cara i amb total professionalitat, però que ens fiquen tots els condicionants perquè siguem nosaltres els qui perdem la salut. Per sort el riure és saludable i la lectura de l'esborrany de l'"Estatuto-Marco" ajuda a practicar-lo. No ha de resultar estrany, ja que els redactors del document són fills, nebots i parents dels inspiradors franquistes que ja escriviem el fantàstic "El Alcázar". Seguim rient.

La Conselleria opta per la integració en Atenció Primària

Serveis d'urgència o la història interminable

*D*esprés d'un degoteig de convocatòries de la Comissió Tècnica, la futura tercera fase de reconversió dels Serveis d'Urgència ha sofert als darrers mesos un ball en les possibles alternatives contemplades per l'Administració. En poc temps s'ha passat de no tenir una proposta a la integració en Atenció Primària; després, a la constitució d'una empresa pública i per últim novament a la integració en Primària. I tot açò amanit amb una convocatòria de vaga, concentracions i mobilitzacions dels treballadors i organitzacions sindicals.

Rafael Reig i Valero, STSPV-IV

Era el 17 d'octubre de 2001 quan, després d'un pròleg anònim, entràvem de ple en el primer capítol d'una llarga novel·la en la qual es barrejaven sense ordre ni concert gèneres tan diversos com la intriga, el suspens, la ciència ficció o el terror. Ens convocaren a la primera Comissió Tècnica de Reconversió dels Serveis d'Urgència. El Sotssecretari per a l'Agència Valenciana de la Salut, Marciano Gomez, amb un paper destacat en tot el relat, va fer una exposició de les línies mestres d'aquesta tercera fase de reconversió dels serveis d'urgència.

Bàsicament, l'Administració optava per la continuïtat en el procés de reconversió, la qual cosa volia dir que els serveis d'urgència que restaven per reconvertir, València, Alacant, Elx, Catarroja, Torrent, Moncada i Massamagrell, serien suprimits i l'atenció continuada seria assumida per Atenció Primària.

Només setze dies després, amb una tímida insinuació de mobilitzacions, passant de la ciència-ficció al terror, iniciàvem el segon capítol. Se'ns tornava a convocar i el sotssecretari començava la reunió amb l'exposició d'algunes conclusions a les quals s'havia arribat en el Consell Interterritorial sobre la futura aplicació de la Directiva Europea 93/104 a l'atenció continuada. Com a conseqüència d'açò, descartava la supressió dels serveis d'urgència de València, Alacant i Elx i la seua integració en Atenció Primària, proposant la creació d'una empresa pública encarregada de gestionar les urgències extra-hospitalàries, i es comprometia a finalitzar la negociació abans del 31 de març, "sempre i quan no hi hagueren pressions" i es desconvocava la vaga. Davant del gir inespe-

rat dels esdeveniments, els sindicats convocants de la vaga, CEM-SATSE, CSIF, CCOO i UGT (l'STEPV-Iv no va ser convidat a participar en la iniciativa), considerant que s'havien complert els seus objectius de forçar la negociació, desconvocaven la vaga i es comprometien a reiniciar la negociació.

Per a l'STSPV-Iv, el nou escenari de negociació era inacceptable. Si bé era cert que del compromís inicial gens concret de concloure la reconversió abans de finalitzar 2002, s'havia passat a la data concreta de 31 de març; no era menys cert que la constitució d'una empresa pública era una opció que perjudicava els interessos dels treballadors i treballadores dels serveis d'urgència a llarg termini.

Tot seguit, es van produir una sèrie de reaccions per part dels treballadors i treballadores afectats i d'alguns sindicats, als quals s'hi va afegir el personal del SAMU per la negativa inicial d'incloure'ls a l'oferta extraordinària, que motivaren una nova convocatòria urgent el 16 de gener, i amb ella un tercer capítol d'intriga. Novament, Marciano Gómez va eixir a la palestra i inicià la seua intervenció acusant l'STSPV-Iv de tergiversar les seues paraules i de crear un mal ambient entre els treballadors i treballadores fent ús de la mentida i la demagògia.

Segons el seu punt de vista, no s'havia dit mai que anava a produir-se la privatització dels Serveis d'Urgència, perquè ell entenia que "la constitució d'una empresa pública no era privatitzar", i que en tot cas suposaria una millora objectiva de les condicions laborals de la plantilla. No obstant això, malgrat mantenir el convenciment que aquesta via era la millor,

Gómez desistia de portar-la endavant i afirmava que el procés de reconversió es faria continuant amb la línia habitual d'integració en Atenció Primària. A més a més, com els sindicats signants de l'acord li havien demanat per escrit l'ampliació de l'oferta extraordinària al personal del SAMU, es comprometia a proposar l'ampliació en una propera Mesa i que el personal de Serveis d'Urgència integrat en Primària disposara d'una oferta ordinària de les seues places en 2003.

El STSPV-Iv, evidentment, no es va sentir al·ludit per les manifestacions del sotssecretari, ja que la opinió del Sindicat sobre les conseqüències de la constitució d'una empresa pública difereix totalment dels seus arguments. A més, s'ha de destacar que aquell canvi de criteri obeïa únicament a la posició ferma de rebuig manifestada pels col·lectius afectats, sense necessitat de demagògies, mentides o peticions extemporànies.

Així arribem al quart capítol, el del suspens, que de moment ha necessitat de quatre reunions de la Comissió Tècnica per anar escrivint-se i encara no està acabat. Pel que se sap a través d'algunes filtracions, una vegada establert el model definitiu de la reconversió, la negociació és com una ruleta russa. ¿Quin serà el col·lectiu que pagarà els plats trencats? ¿El personal sanitari? ¿Els zeladors? ¿Els conductors? ¿El personal temporal? Ara per ara es pot afirmar que tots els pagaran, uns més que altres, però sobretot perdrà el sistema sanitari públic.

No avancem res més, no siga que l'enginyer que dissenya aquest procés de negociació tinga l'ocurrència d'afegir nous capítols o de tornar a començar.

Oposicions sota sospita

Rafael Reig i Valero. STSPV-Iv

Després de la Mesa Sectorial de Sanitat (05/11/2001) i les Comissions Tècniques de 13 i 18/12/2001, la Mesa Sectorial de 18/12/2001 va aprovar la convocatòria de l'Oferta Extraordinària d'Ocupació Pública (OPO) a les institucions sanitàries en aplicació de la Llei 16/2001, amb el vot favorable de CCOO, SAE i CSIF i el vot en contra d'UGT, CEMSATSE i STEPV-Iv. Un mes més tard, s'ampliava l'oferta als serveis d'urgència.

Una decisió d'aquesta magnitud, amb unes implicacions que definiran les expectatives de treball en molt de temps, havia de generar necessàriament una forta polèmica entre diferents col·lectius de treballadors i treballadores. Buscar l'equilibri entre les aspiracions a un veritable concurs de trasllats, la promoció interna, la consolidació del treball del personal temporal i el nou accés al sistema, en un marc on es pretén resoldre el problema d'una precarietat laboral situada al voltant del 30% esdevé una quimera.

Amb més o menys fortuna, la Llei 16/2001 per la qual es convoca un procés extraordinari de consolidació i provisió de places a les institucions sanitàries del sistema nacional de salut, pretén "salomònicament" trobar l'eixida del laberint on ens han clavats, no ho oblidem, molts anys d'ineptitud deliberada de l'Administració. Una eixida que, com no podia ser d'altra forma, ha generat il·lusions, incerteses i no menys decepcions.

Les virtuts i mancances d'aquesta llei han despertat una discussió acalorada entre el personal de les institucions sanitàries d'arreu de l'Estat, però al nostre País —per la lamentable política sanitària del Partit Popular— la polèmica ha quedat relegada a un pla secundari per l'exclusió de l'oferta d'ocupació de les categories professionals incloses als serveis de cuina, neteja, telefonistes, manteniment i bugaderia amb l'argument que —citem textualment— "són susceptibles de modificar el seu model de gestió", és a dir, de privatitzar-se. Davant d'aquest guirigall i per evitar confusions i interpretacions errònies nosaltres ca explicar clarament el posicionament del Sindicat.

El STSPV-Iv (STEPV-Iv), malgrat haver defensat des del primer moment l'elaboració d'un procediment extraordinari per a la consolidació del treball temporal a les Institucions Sanitàries de la Conselleria de Sanitat, no pot fer una valoració positiva del present acord per les següents raons:

1.- L'oposició de la fase de selecció prevista a la Llei 16/2001 conté elements de perversió des del moment en què estableix sistemes diferents per al grup A i la resta de categories. Els primers han de presentar una memòria relativa al lloc de treball mentre que la resta ha de superar una "prova" —eufemisme d'examen— que supedita el seu contingut al criteri dels tribunals, amb la qual cosa, la capacitat d'aquests últims d'afrontar l'oposició amb garanties de superar-la és inferior a la del grup A.

2.- El barem de mèrits de la fase de provisió, contempla la realització i puntuació d'una entrevista en totes les categories del grup A, que no està justificada. En determinats llocs de treball de facultatiu especialistes d'Àrea, per l'especificitat del treball que desenvolupen, podria assumir-se aquest element de selecció, encara que sempre és discutible perquè transgredeix els drets del personal fix. Però, en cap cas aquesta especificitat és extensiva a tot el grup A. Una errada de la Llei 16/2001 que podria evitar-se amb la convocatòria d'un concurs de trasllats previ per a aquestes categories.

3.- La puntuació del concurs de mèrits de la fase de selecció respecte de la puntuació total d'aquesta (oposició i concurs), és diferent per al grup A i la resta de categories. En el primer cas suposa més d'un 40% i en el segon, tan sols arriba al 30%, introduint-se novament elements discriminatoris que repercuteixen negativament sobre els aspirants dels grups B, C, D i E que veuen reduït el valor relatiu del concurs de mèrits respecte de la puntuació total.

4.- L'oferta de places a l'OPO 2001 de la Conselleria de Sanitat no inclou la reconversió de nomenaments d'acumulació de tasques en places estructurals. Per les dades facilitades per la Conselleria, hi ha 4.000 perso-

nes en aquestes condicions, de les quals 1.600 podrien ser susceptibles de reconversió. Unes places que òbviament es proveiran per un procediment ordinari que no tindrà com a objectiu la consolidació del treball temporal establert a la Llei 16/2001.

5.- S'exclouen de l'oferta, així mateix, les places corresponents a les categories de personal de quota i zona, serveis d'urgències, telefonistes, cuina, neteja, bugaderia i manteniment, uns serveis que acumulen una plantilla superior a les 3.000 persones amb un elevat índex de precarietat i que no tindran opció a participar en els processos de selecció i provisió. A més a més, aquest personal —excepte el de quota i zona— romandrà sota l'amenaça d'un canvi hipotètic de model de gestió (privatització), una possibilitat que s'acosta més a la realitat en la mesura en què la plantilla té un major grau de vinculació temporal.

6.- Com a conseqüència dels dos apartats anteriors, i per l'escassa fiabilitat de les dades de plantilla aportades per l'Administració, és fàcil arribar a la conclusió que no s'aconsegueix l'objectiu de reducció de la temporalitat al 10%.

Per tot açò, l'STSPV-Iv considera que la proposta de l'Administració s'allunya dels objectius establerts a l'acord de reducció de la temporalitat a les institucions sanitàries de 23 de juliol de 2001 i del mateix esperit de la Llei Extraordinària 16/2001. La Conselleria de Sanitat manté una visió parcial de la problemàtica de la temporalitat, discriminatòria dels interessos del personal fix, dels d'uns grups respecte dels altres i dels d'algunes categories concretes. L'argumentació de l'Administració que afirma que resoldre el problema de precarietat per a 7.712 persones és prioritari per davant de qualsevol altra consideració és considerat per l'STSPV-Iv com un xantatge a les organitzacions sindicals que pretén obligar-les a tancar els ulls davant d'unes discriminacions òbvies que repercutiran de forma negativa sobre els interessos d'un percentatge elevat de la plantilla i sobre el mateix sistema sanitari públic. Temps al temps.

Una sentència que restitueix els drets vulnerats

*D*esprés d'una llarga temporada al calaix amb el beneplàcit de totes les organitzacions sindicals, amb excepció del STSPV-Iv, es reprèn la negociació de la Carrera Professional com si fos la panacea que ha de resoldre tots els problemes. En aquest article es fa una breu anàlisi de la proposta i dels arguments que la fonamenten.

A l'esmentada sentència, es consideren com a fets provats que les successives sol·licituds d'un local sindical presentades des del mes de setembre de 2000 l'STSPV-Iv van ser desatesses per la direcció del centre sanitari amb arguments incompatibles amb l'ordenament jurídic. Els motius que la direcció va esgrimir per justificar la demora en atendre la sol·licitud es basaven en la manca d'espai físic a l'hospital i en la necessitat d'habilitar convenientment el local del Centre d'Especialitats.

Davant dels arguments de l'Hospital, el Jutjat considera que després de catorze mesos, la direcció ha disposat de temps suficient per dotar la secció sindical del STSPV-Iv d'un local amb l'equipament necessari per l'exercici de la seua activitat, com estableix l'article 8.2 c) de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical. El fet que el dia anterior a la cele-

bració del juí li fóra adjudicat al Sindicat un local al Centre d'Especialitats només obeeix a la proximitat de l'acte judicial.

A més a més, el Tribunal considera també que l'adjudicació del local al Sindicat –tot i reunir les condicions necessàries– constitueix una discriminació cap a l'STSPV-Iv atés que la resta d'organitzacions sí que han gaudit d'un espai al mateix centre hospitalari. Amb això es viola el principi d'igualtat establert a l'article 14 de la Constitució.

Sobre la base dels dos fonaments jurídics anteriors, l'única alternativa ajustada a dret és la cessió d'un local amb la mateixa ubicació i mitjans que la resta de sindicats, com consta explícitament a la sentència que assenyalava: "la demandada debe proceder a habilitar con carácter inmediato un local adecuado en el Hospital Marina Alta para que el STEPV-IV pueda disponer del mismo al

objeto de realizar las actividades propias de su función sindical".

El Sindicat manifesta la seua satisfacció pel contingut de la sentència que posa fi a una absurda situació de repressió del dret de llibertat sindical, que ha repercutit negativament en l'exercici de les funcions de l'STSPV-Iv, en els interessos dels afiliats i afiliades i dels treballadors i treballadores de l'Àrea de Salut nº 12. Cal destacar que la sentència fa palesa l'actitud antisindical i antidemocràtica de la qual ha fet gala la direcció de l'Hospital Marina Alta en els darrers mesos, una actitud sempre reprovable però més encara quan es tracta de l'Administració que –amb independència del partit polític que la gestiona– ha de ser garant del respecte als drets fonamentals dels ciutadans i ciutadanes, en particular, i del manteniment de l'Estat de Dret en general.

Marginats a la nostra terra

Jesús de la Muela i Pellicer, STSPV-IV

Un afiliat de l'STSPV-IV, infermer, assistia a un curs de formació organitzat pel Col·legi d'Infermeria de València. La professora va demanar a cadascun dels assistents que es presentaren, i al nostre infermer no se li va ocórrer una altra cosa que dir el seu nom, en valencià, evidentment: era la seua llengua materna, ell pensava que estava a casa seua, i eixe nom era el que apareixia al seu document d'identitat. Oh!, hi havia un problema, la professora era d'una altra nacionalitat, i automàticament va traduir-li el nom al castellà, com si ell s'hagués enganyat al pronunciar-ho d'una manera tan estranya. L'infermer, tranquil perquè considerava que estava obrant d'una manera correcta, inclús educada, va clarificar que no, que el seu nom es deia com ell ho havia fet des d'un inici.

La professora va explicar a la concurrència que ella no coneixia el valencià, com donant per suposat que tots i totes accedirien, davant l'evidència d'argument tan sòlid, a parlar i escoltar-la en castellà. El nostre infermer pensà que si ella venia de fora a impartir un curset no coneixent la llengua que es parla ací, realment tenia un problema: ella tenia un problema; i ella hauria de fer alguna cosa per acostar-se a nosaltres, entendre'ns i fer-se entendre. Ell, evidentment, tampoc tenia cap interès en fer-li

ho més difícil.

Però l'evolució dels esdeveniments va ser ben curiosa: davant el fet que el nostre infermer continuava expressant-se amb tota normalitat en valencià, la professora va semblar començar a molestar-se: i no li demanaven que ella parlara en valencià; tan sols tenia que sentir i intentar entendre algú que parlava en la llengua d'ací!

La incomoditat de la professora va arribar al punt de començar a prendre determinades iniciatives: es va posar en contacte amb l'organització del curs per tal de queixar-se del comportament d'aquella persona (!), inclús "faltant a la veritat" atribuint-li accions que ell no havia dut a terme. En una segona fase va proposar al nostre infermer d'abandonar les classes: unes classes organitzades pel seu col·legi professional a les quals ell tenia tot el dret d'assistir (!). Li va dir, en un possible intent de suborn, de facilitar-li el diploma d'assistència corresponent sense que fos "necessària" la seua presència a l'aula. I li va parlar d'encarregar-se què se li tornaren "religiosament" els diners de la matrícula. La pressió sobre aquesta persona, pel ximple fet de voler parlar en la seua llengua, sembla important.

No cal parlar que el suport que va tenir el nostre infermer per part dels seus companys de classe va ser "igual a zero": valencià-parlants o valencià-entenents el van deixar

abandonat a la seua sort. Davant aquest fet la professora encara ho va tenir més fàcil i va entrar en actituds que estan sobrerament documentades i estudiades al voltant de la síndrome d'acaçament moral o "mobbing", i que es tradueixen en maltractaments psicològics, marginació, privació d'iniciatives, etc, fins que aquesta persona abandona. El nostre infermer va quedar exclòs d'anar a fer-se un cafè amb la resta del grup, amb comentaris del tipus "nosotros nos vamos a tomar un café..." o es va quedar fora de tots els grups de treball que s'organitzaven dins l'aula.

El nostre infermer no va voler crear més polèmica i va continuar assistint a les classes, per la senzilla raó de què volia ampliar el seus coneixements; uns coneixements que en aquest cas, per més que siga paradoxal, eren sobre "Comunicación Interpersonal" (i la docent, per a més paradoxa, era psicòloga). És d'esperar que encara veurem més coses, paradoxals i sorprenents, però ja ho és que d'una activitat organitzada al País Valencià, per a professionals de València, s'encarregue no ja una persona castellanoparlant, sinó antivalencià parlants. "Forasters vindran —deia el meu iaio— que de casa ens trauran". S'enganyava, el meu iaio?

Allipebre

Les sentències sobre col·legiació fan forat.

Algun parlament autonòmic previsor com l'andalús ha legislat que la col·legiació professional ja no és obligatòria per a qui treballa en exclusivitat al servei de l'Administració. El més curiós és que la normativa s'ha aprovat sense cap vot en contra, tampoc del PP, que s'hi ha abstingut. El "sentit de la responsabilitat" dels diputats populars, segons diuen ells mateixos, els obliga a prendre mesures per tal que no passe com a Madrid, "que un tribunal nos pueda obligar a pagar esas cuotas". Malauradament, sembla que el PP valencià no se n'adona. Mentrestant, els col·legis professionals resten en solitari afirmant ximpleries com que això és anticonstitucional. Se'ls acaba el xollo i això fa molt de mal.

Supervisors 'trepes' a l'Hospital General de Castelló

El STSPV-Iv denuncia la pràctica que en algunes plantes de l'Hospital General de Castelló realitzen alguns supervisors i supervidores a l'hora de confeccionar les planilles del personal substitut, uns companys i companyes amb precarietat laboral que solen protestar poc. La moda és posar un dia de vacances (V) enmig de la setmana i fer desaparèixer el lliure setmanal (L). Damunt tenen el morro de dir que potser lliuren en eixa setmana: sempre hi ha de més papistes que el Papa. Segur que aquests supervisors són uns 'trepes' que coneixen l'esborrany de carrera professional i fan mèrits a costa dels substituïts per pujar de cop uns quants nivells.

La Direcció de l'Hospital General de Castelló, condemnada per acomiadament il·legal

Com què les sentències que perd la Conselleria les paguem entre tots i totes, els responsables del departament segueixen fent "de su capa un sayo" i continuen amb actituds prepotents, on l'"enxufisme" és cada vegada més freqüent. El cas de la psiquiatra de la Unitat de Salut Mental CS 2.1, clama al cel: interina des de 1991, la Direcció de l'Hospital General de Castelló decideix el 31 de març de 2001, amortitzar la plaça, i crear-ne una altra el dia següent, amb els mateixos pacients, idèntiques funcions i zona geogràfica d'actuació però, això sí, la plaça ara estava ocupada per una altra persona designada per la Direcció. El Jutjat Social núm. 1 de Castelló va declarar nul l'acomiadament en considerar que l'amortització de la plaça és només aparent, i no havent raó alguna que justificara el cessament de l'interí per anomenar-ne un altre que faça les mateixes funcions, es consagra l'arbitrarietat dels poders públics. La sentència obliga a readmetre a la treballadora al seu lloc de treball i al pagament del salari des de l'acomiadament il·legal fins a la readmissió al lloc de treball. El STSPV-Iv, manifesta la seua satisfacció pel contingut de la sentència que entén posa fi a una situació absurda i fa palesa una actitud reprovable.

Els treballadors públics perden el 0'7 %

Aquesta xifra, podria ser el percentatge de qualsevol pressupost destinat a les ONGs, però, malauradament, representa la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors i treballadores públics en 2001. Una vegada més, l'Executiu ha errat en les estimacions d'increment de la inflació anual i això repercuteix de forma negativa en les butxaques del personal per la manca d'una clàusula de revisió salarial.

La productivitat de la productivitat

La Conselleria, per acord de Mesa Sectorial de Sanitat del 3 de febrer, va introduir el concepte retributiu de productivitat variable en les retribucions del personal del SAMU. L'any 2000 va concloure sense que s'establiren els criteris per a calcular la productivitat i l'Administració va decidir abonar el 50% a tothom. El primer semestre de 2001 l'Administració tenia establits els criteris pel càlcul de la productivitat, el resultat s'ha fet públic en novembre i s'ha abonat amb sis mesos de retard. Al segon semestre de 2001 no s'havien pactat uns nous criteris i s'han prorrogat els del primer semestre, però, encara no s'han fet efectius als treballadors i treballadores. La productivitat del primer semestre de 2002 té els criteris fixats. La pregunta és: ¿es pagarà en juny com cal? Si aquest és el procediment normal de quantificació de la productivitat, no es tracta d'un model de treball eficient, eficaç i efectiu. S'hauria d'abonar la productivitat a l'il·luminat o il·luminada que va concebre la criatura.

Correu electrònic de l'afiliació

El Sindicat posa a l'abast de tota l'afiliació un servei informatiu sindical diari i gratuït. Nomes s'ha de facilitar l'adreça electrònica per a donar-se d'alta comunicant-ho a: sanitat.stepv@intersindical.org

STEPV - INTERSINDICAL VALENCIANA
Personal al servei de la Salut

Cognoms:

PI:

Adreça:

Localitat:

PROF:

Codi Postal:

Comarca:

Nome:

Data d'afiliació:

Te. efere:

SITUACIÓ PROFESSIONAL

Centre de Treball:

Àrea Salut:

Adreça:

Te. efere:

Localitat:

Codi Postal:

Grup A

Grup B

Grup C I I

Grup D I I

Grup E

Categoria Professional:

Determinació Lloc de Treball:

Manés Fundamentals:

I I de canvi

inter

Manés Resersal Estat mitjà:

I I fis

temporal

Manés Resersal Llocaltat:

I I fis

inter

de

de VC

Signatura:

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Sr. Director entitat bancària:

Societat:

Adreça:

Localitat:

Codi entitat	Codi sucursal	D.C.	Nome i lloc compte corrent o lliure

Li p'agude conse las oportunes instruccions per a que fins i tot a partir de la data següent degudes al meu compte les quantitats que en concepte de quota lliure l'STEPV-INTERSDICAL VALENCIANA.

HOY:

FIRMA:

COGNOMS

DATA:

SANITAT PÚBLICA

**ZAPLANA,
LA SANITAT NO ES VEN
ALTO
A LA PRIVATITZACIÓ**

**SANITAT PÚBLICA:
GARANTIA DE QUALITAT**